

BCU Cluj / Central University Library Cluj

1923

**1923. január hó 7-én.
II. Évfolyam * 3-ik szám.**

*Megjelenik havonta kétszer
Cluj—Kolozsváron, Strada
Nic. Filipescu 10. szám.*

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre - - - - - 50 Lei
Fél évre - - - - - 25 Lei
EGYESSZÁM ÁRA 2 LEI

Printed in Roumania

II. évfolyam. 1923. január 7-én. 3-ik szám.

T a r t a l o m :

Világprobléma - - - - -	27 oldal
Bölcsesség és esztelenség - - - - -	29 „
Gyűlölet helyett szeretet - - - - -	29 „
Üdv a fénynek - - - - -	31 „
A dicsőséges Aranykorszak - - - - -	32 „
Születhetett-é büntetlenül a Jézus - - - - -	35 „
Az élet alapja - - - - -	38 „

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Megjelenik minden második vasárnap.
KIADJA: „AZ ÉLET” KIADÓHIVAT.
VÁLLALAT, CLUJ—KOLOZSVÁR,
STRADA NIC. FILIPESCU 10. SZ.
Szerkesztő Faluvégi Dé
Előfizetési ára: Romániában egy évi
50 lei, fél évre 25 lei. Egyes szám 2
Csehszlovákiában egy évre 20 cseh.
Amerikában egy évre 1 dol.
Egyes szám ára 5 cse.

A TÉNY-, A REMÉNY- ÉS A MEGGYŐZŐDÉSEN ALAPULÓ FOLYÓIRAT

MEGJELENIK MINDEN MÁSODIK VASÁRNAP. * * * * *

II. Évfolyam.

1923. január 7., vasárnap.

3. szám.

VILÁGPROBLÉMA

A jelenkor nem mutat fel oly vezető egyéniségeket, mint aminőkre ma szükség volna, öllehet a történelem egy időszakában sem volt szükségesebb, mint éppen napjainkban. Helyesen állapították meg, hogy a „körülmények teszik az embert azzá, a mi.“ Igaz, ma is vannak kiváló egyéniségek, akik a régebbi korban uralkodó feltételek mellett nagyok és híresek lehetek volna. A nehézséget azonban most az a veszély idézi elő, hogy a jelen problémák sokkal bonyolultabbak és nehezebbek, semhogy azt egyetlen személy, avagy a tehetséges férfiaknak együttes erő kifejtése is képes volna megoldani.

A tudomány fejlődésével egyidejűleg az összes civilizált népek óriási gazdasági szövetségben tömörültek össze s ezzel a komplikált gépezettel az emberek mársem bírnak megküzdeni. A gazdasági élet intenzív fejlődése egy fensőbb hatalom ellenőrzésétől függ. A nagytőkések, papság és a politikusok csak rab-szolgái a népgazdaságnak és már képtelenek azt befolyásolni, irányítani és a maguk kénye-kedve szerint vezetni. Egy rossz aratás, vagy egy éhínség következtében mily könnyen kurzuson kívül kerülhetnek ők.

Olyan emberek, mint az orosz cár vagy a német császár, magukat a számárállesontot sugogató Sámsonnak képzelhették, de Sámson nyomorultul elpusztult és a számárállesont csupán történelmi adalék! Még meglehet, hogy a világon mindjobban elhatalmaskodó nehézségek és újabb zavarok fellépése szerencséfiként fogja a német császárt tekinteni, mivel olyan „csendesen“ zökkent ki kocsijából.

Az utolsó idők összes nevezetességei közül Wilson elnök járt egyszer a legjobb uton, hogy a történelem legnevezetesebbjévé legyen. Ha ő csupán nyugalommal kitartott volna a tizenegy pontja mellett és nem köt kompromissumot, hanem programja mellett kitartva visszatért volna Amerikába, úgy még ma is az elnöki székben ülne. De a belső fegyverletétl megbénította őt. Ő sem képez kivételt: a feladat erőfe-

letti volt. Széles a világon ma senki sincsen, — sem egyén, sem testület — aki képes volna rendet teremteni a világ zürzavarában. Loyd George, Poincaré és Lenin — ők egyetemben mindnyájan megmérettek az isteni mérlegen, végső bukásuk rövid idő kérdése. Pusztulásra ítéltettek, mivel oly rendszereket és erődítményeket akarnak életbentartani és helyreállítani, melyek a világtörténelem fejlődése által túlélték magukat s a belső bomlási processzus által a menthetetlen enyészetnek tétettek ki — az ok és a hatás önműködő, kérlelhetetlenül ható törvénye szerint.

Egy többmilliárdos tonna sulyu gazdasági kovács-kalapács sulyt le mindazokra, kik a régi rendszert támogatni megkísérlik.

Ebben Harding elnök sem képez kivételt. A „Washingtoni Tükörben“ mely egy szatirát közöl az ország tízennégy vezérférfiáról, nemrég olvashattuk: „Ő kárpótolja a saját hibáit. Az ember részére ép oly értékes, mint a személyi nagyság tudata, ha ismeri az őt határoló korlátokat. Harding nagyon jól ismeri a maga határait.“

Ez nagyon helyes! Azonban, ha a sajtóban lábrakapott kijelentése Hardingnak valóságban alapszik, hogy a nép rosszul ítéli meg a nagy pénzembereket, és hogy ezek valóban becsületesen a közös jólétet egyéni érdekeik fölé emelik, akkor már csupán ez is elég világosan mutatja, hogy a „közös jólét“ iránti politikája hova fog kilyukadni. Az „aranyhegyek“, amit a nagy tőke adott Harding által az amerikai népnek, tekintélyesen magasabbak, mint ezen jóérzelmű és bizalomra hajló nép összes megtakarított pénze. És mindig ismétlődően az a régi számárállesont a legújabb kiadásban, ezennel szépen bearanyozva, Sámson Hardinggal is nagyon mélyen fog a mocsárba belovagolni, ahogy ez már az ő dicső elődjével a tízennégy pontos Sámson-Wilsonnal máris megtörtént.

Az emberi természet még sohasem változott meg oly hirtelen egy éjszakán. Egy közmondás mondja: „A selyemerszényt nem disznósertébből

készítik. Mindazonáltal igaz, vannak a nagytőkések között is mint a nemtőkések között szabadelvű, önzetlen és nagylelkű emberek, de az a tényállás, hogy óriási kincseket halmoztak fel és biztosítottak — bizonyítja, hogy mily nagyon megfeküdte szívüket a mammon. Ezen mammonszerzés tehát ezután is befolyásolni fogja cselekedeteiket és az ő temérdek kincseiktől a közjó részére egy hirtelen megüresedés alig remélhető. Azonban, hogy a pénz szerelme a gyökere minden gonosznak, ma ép oly igaznak bizonyul, mint bármikor. A kimaradhatatlan feloszlás, az éhínség, a gazdasági nyomor, az összeroppanás következtében, melyek az átkos világháboru eredményeként fenyegetnek — a pénzemberek oly elszántan mint mindig erősen ragaszkodnak kincseikhez és a régi, az ő kiváltságait biztosító világrendet a frakkjánál megfogva igyekeznek visszatartani. Az események hatalmas kalapácsa azért fog lesújtani rájuk. Kétségkívül mikor a nyomor tetőpontjára emelkedik — eljutván az éhínség magaslátára — egynémelyik az emberek iránti részvétből az utolsót is szívesen áldozza fel.

A Nagy Názáreti ezelőtt 1900 évvel kijelentette, hogy a tevének könnyebb átmenni a tőfokán semhogy egy gazdag az Isten országába bemenjen. E kijelentésével Jeruzsálem falának kicsiny mellékbejárójára gondolt, melyet „tőfoká“-nak neveztek, melyen keresztül, ha tevé akartak bevezetni, először azt minden terhétől mentesíteni kellett és térdelő helyzetben csuszva lett keresztül kényszerítve a tőfokán. Vajjon nem arra gondolt-e a Nagy Tanító, hogy a gazdagok hasonlóképp először meg kell üresedjenek minden terheiktől és képletesen térdre kell ereszkedniök, ha az életre vezető szűk kapun „át akarnak jutni“? De a legtöbben azt nem teszik meg jószántukból. De a nagy egyenlővétevő folyamat kezdetét vette, az ő ellentállásuk által a legkevésbé sem zavartatja magát.

Ma már mindenki tudja jól, hogy a nagytőke dirigálja ugy az egyházat valamint a politika birtokosait. Például, hogy összelapult az ugynevezett „felekezeti (protestáns) világszövetség“, amikor fellépett a hatalmas acéltröszt ellen! Aki ebben a mozgalomban valódi kereszténységet vélt találni, — keservesen csalódott. A valódi kereszttyén előtt ismeretlen az emberektől való félelem. Azonban az események haladnak előre és a rettenetes gazdasági kalapács feltartóztathatatlanul végzi munkáját. A népek alig veszik észre, hogy a dolgok régi rendje — az önzés sátáni országa — mindjobban bomlik fel, hogy helyét átadja az új uralkodónak — az Aranykorszaknak.

Nagy Sándor, Napoleon, Velington, Washington György, Lincoln Ábrahám és a mult összes nagyjai, ha együttvéve egy személyben egyesülnének, nem tudnák megmenteni az elmerülő önző világrendet, há egyszer lejárt a világ Terem-

tőjétől megtört, kiszabott ideje. Az egész világ egyesült egyházfelekezetei sem érhetnének sikerhez ilyfajta kezdeményezéssel. S aki ennek dacára megkísérli és elhibázza helyesen megítélni az idő eseményeit, könyörtelenül az események kalapácsütései alá kerül és szétmorzsoltatik. Meglehet, hogy némelyek, kik ehhez fognak — mindazonáltal végtére a tőfokán keresztül jutnak, de egy kiváló kémikus erre vonatkozó drasztikus kifejezése szerint a pörölyütések nyomása alatt „salpeter sav“-vá redukálódnak (a salpeter-sav tudvalevőleg folyékony végeredménye az emberi test kémiai felbomlásának). Ilyképp teljesen megaláztatottan, mint legkisebbek jutnak be az újidőbe. Ezen említett bomlási folyamat fájdalmai is csak átmenetiek és végül kiegyenlítettnek az új világrend, az Aranykorszak áldásai által.

A jelen időre vonatkozólag mondotta a Nagy Mester: „Aki felmagasztalja magát, meg lesz alázva s aki megalázza magát, felmagasztalásban részesül.“ E világ nagyjai, kik a Zsoltár 2:10 szerint magukat Isten hatalmas keze alatt megalázzák, igazságot keresvén, ezen nagy bomlási folyamatban, nem kell a képies kifejezés szerint, salpeter savvá változozanak, hanem ha kívánják és azzal összhangban járnak el — az összes igazságra törekvőkkel áteveztetnek az Aranykorszakba. Természetesen a milliárdosnak egy kevés időre lesz szüksége amíg „leszerel“, de a vihar kitérésével ez ha akaratlanul is megtörténik, akkor biztosan gyorsan fog menni. A legtöbben meg hosszadalmasan is gondolkodnak úgy hogy végül az „önkéntes leszerelésre“ még idejük sem lesz.

A hivatásos filozofia mily tanácsot adhat a fenyegető káoszról a kivezető utat illetően? Hallgat és örvend, ha békében hagyják.

A korszak ezen végidejére és az önzés sátáni uralmának összetörésére mutatva jövendőlte Jézus: „Aki ezen kőre (Jézusra és tanaira) esik, az szétmorzsolódik (azaz meghajlik és megaláztatik); de akire ez a kő esik, (Isten országa az porrá zuzatik (és pedig a jelen világrend végharcában).“ Ez szintén világos utalás az események pörölyére! És ezt a pörölyt az azidőbeli eseményekkel Dániel is megkapó képiességgel jellemzi. (Dániel 2:34—45.) Ezzenémi összhangban mondja az alaptétel: „Tiszteljend a Te Uradat Istenedet teljes szivedből minden erődből, teljes lelkedből és felebarátodat mint magadat.“ Az idő elérkezett arra, hogy ez a törvény a szükségesség kívánalma által érvényre emeltessék.

Ha a papság, a tőke, a politika, a szocializmus vagy a kommunizmus kielégítő állapotokat tudtak volna e földön teremteni, akkor nem fordult volna elő ily rettenetes háboru és a világ gazdaság nem heverne romokban.

Az értelmes ember számol a tényekkel és felismervén az „idők jeleit“ a dolgok új rendjének utjára lép, és aszerint igazodik. Mert ezen

lángoló idők jeleit senki sem ismerheti félre, hacsak nem zárja le szemeit szándékosan a földünkön előforduló dolgokkal szemben. „Senki sem vak olyannyira, mint az, aki látni nem akar.“ A denevér jellemű emberek most elzárkoznak a fényözön elől, mivel ez az ő világosságtól féltő szemüket káprázatba ejti és sötét tetteiket nyersen világítja meg. „De a böles előre meglátja a veszélyt és aszerint igazodik, az esztelen meglepetve lesz és megütközik.“ A böles nem rejti el magát denevér zugba,

hanem a világosság áradatába veti magát, ahol a denevér jellemek ugyan nem látnak, de ahol mindazok, akik „nyílt arcuak“, egymásnak szemébe néznek.

„A böles jobb az esztelennél“ — mondja Salamon. A Teremtő minden embert saját akaratára bocsátott. De mihamar mindenki az események menete által az új szellemi uralkodóval szemben személyes állásfoglalásra kényszerítetik, akinek örök és meggingathatatlan trónszéke szeretetre és igazságra van alapítva.

Bölcsesség és esztelenség

Csak a böles ember tudja, hogy mily keveset tud, az esztelen ellenben nagy tudománnyal dicsekszik és nem gondol arra, hogy mások jól tudják azt, hogy ő mily keveset tud.

Ha valamilyen elméletet vagy tantételt valaki csupán azért fogad és hiszen el, mivel elődei is ugyanazt hitték, az ilyen esztelenül cselekszik; ellenben, aki önmaga kutat, vizsgál vagy derít fel valamelyes dolgot, az ilyen bölesnek, okosnak nevezhető.

Egyáltalán nem helytelen eljárás eleinte bizalmatlanul viseltetni minden légből kapott hírrel szemben. Csupán az oktalan ember hiszen el olyan dolgokat, melyek a valóságban minden alapot nélkülöznek.

Az oktalan ember nem bírja megfékezni nyelvét, ellenben a böles tudja, hogy mikor, miért és milyen tárgyról kell beszélnie.

A böles ember a maga reményét határozott,

szilárd alapra fekteti, ellenben az esztelen az idő homokjára, az élet változó eseteire építi ezt.

Aki előzetes megfontolás és kiszámítás nélkül vállalkozik valamely dolognak a végrehajtására, oktalanul cselekszik; ellenben, aki megfogadja a közmondást: „Számíts és azután építs“ — az ilyen sok kellemetlenséget és nehézséget kerül el.

Az esztelen azt hiszi, hogy „Nincsen Isten!“ A böles azonban az ő csodás művei: az aranyosan sugárzó nap, a kedves illatu virág vagy a csendes éj csillagtengerének szemlélése közben — Istent dicsőíti.

Az esztelent az indulatok vezérik, míg a bölset az alaptörvények; az esztelent a bosszu, a bölset a jóság; az esztelent a gyűlölet, a bölset a szeretet.

A büszkeség tudatlansághoz — az alázatosság bölcsességhez vezet.

W. L. P.

Gyűlölet helyett szeretet

Írta: N. W. Martson

A világháborút kísérő jelenségek között vajjon ki ne látná a gyűlölet hullámtengerét, amely mint valami szellemi spanyolnáta egyenletesen árasztja el az egész földkerekséget.

A tények eléggé bizonyítják, hogy a háborúk gyűlöletet támasztanak, amely következetesen megint további surlódásokra és háborúkra vezet, amiből azután még nagyobb gyűlölet fejlődik, s amely az embereket egyre nagyobb nyomorba és borzasztó szerencsétlenségbe dönti. Nem indítaná-e ez az embereket arra, hogy valami módot keressenek, amely a gyűlölet gyilkos örületét megállítaná?

A háború kitorését megelőző időben sokféle békekonferenciákat tartottak. A világ nagyjai versenyeztek a békenyilatkozatokkal, hogy senki sem kívánja a háborút. Ennek dacára mindenütt lázasan folyt a fegyverkezés. Még rövid néhány héttel a háború kitorése előtt világgá kürtölték:

„Békesség a földön minden embernek!“ Egy világháború — mondták — lehetetlenség; új időket élünk. Az emberek sokkal bölcsőbbek semhogy egy ilyen embermészárlásra adnák magukat. Ezeknek a profétáknak csak egyben volt igazuk: tényleg egy új idő vette kezdetét. De hogyan maradhattak volna meg hosszabb ideig a békegalambok, mindaddig amíg a világ ragadozó madarak kalitkája és nem sikerül azt a rablójóságot értelmetlenné tenni.

Mindenkinek be kell látnia, hogy a szeretet elválaszthatatlanul oda van láncolva a békéhez, ellentétben a gyűlölettel, amely — mivel már benne van a természetében — háborút idéz fel és az emberi szabadság és összhang megsemmisítéséhez vezet. A szeretet művelése és annak még a saját ellenséggel szemben való alkalmazása is, alapja az egész keresztényen filozófiának. E nélkül igazság, bölcsesség, hatalom harmonikus

kifejlődésre soha nem juthat. A szeretet valóban az élet tulajdonképpeni őseleme; ezzel szemben a gyűlölet az alapja a széztülésnek és a teljes felbomlásnak. Az emberi hatalom oly magas fokot ért el, hogy igazság és szeretet nélkül féktelen gyűlöletre és ezzel általános bomlásra fog vezetni. Gépfegyverek, ágyuk, revolver, gázbomba, szurony, bojkott stb. ezek az eszközök és módok, amelyekkel az ellenfelet ki szokás oktatni. Azonban legfeljebb felháborodást, gyűlöletet és bosszuvágyat idéznek föl. Az egyes országok kormányzatait az egyre fokozódó elentállás és gyűlölet következtében folytonosan meg kell erősíteni. A munkások a tőke ellen szervezkednek, s viszont a munkások és a tőke a munkásság ellen irányuló megfelelő védekező intézkedéseket tesznek, szövetségek, trösztök stb. formájában: mindig hatalom, hatalom ellen és erőszak erőszak ellen; ez minden, csak nem szeretet.

Elvárhatjuk-e hogy az emberiség ilyen módszerrel, mely minden elentállást erőszakkal akar legyűrni, valaha is megtalálja a tartós békét és hogy sikerülni fog olyan uton fölkeléseket és háborukat örökre kiküszöbölni? A világtörténelem erre határozottan nemmel felel. Az önzés gyűlöletet keltő hatalma, semmi körülmények között nem hátrál meg az erőszak elől. Nem látjuk-e világosan, hogy a világ egészen helytelen utra tévedt, és hogy az eddigi eljárási módon gyökeresen változtatni kell. Különbözik az egész világot teljes pusztulás fenyegeti? Mi történjék hát? Hogyan szabaduljunk meg ez elavult állapotoktól, a mostani világrend kényszerítő befolyásától? Még egy erős katonai hatalom és egy messze elágazó bonyolult rendőrségi apparátus sem fogja tudni a jövőben a törvény és rendszerető becsületes emberek életét és vagyonát kellően megvédeni. Modern rablólovagtársaságok veszélyes játékot űznek ma rablásaikkal és meggazdagodási üzelmeikkel, éppen úgy mint a hirhedt rablólovagok világának az idejében. A nagy városokban a tolvajok fényes nappal, modern felszereléssel, autóval folytatják undok mesterségüket. Erkölcstelenség és más büntettek ijesztő módon szaporodnak. Egyes vallási körök azt hangoztatják, hogy az embereket Krisztus és az ő országának az eljövételére kellene előkészíteni és nevelni és lehetőleg egy magasabb erkölcsi tokra felemelni. Felvetjük a kérdést: mikor kellett volna ezt a munkát megkezdeni, hogy más eredményt hozzon létre, mert hiszen látjuk, hogy a papok, hitszónokok és vallástanítók sok száz papnevelő intézettel közel 2000 esztendő óta igyekeznek a népet olyan irányban kioktatni és ennek dacára ma is épúgy mint mindig van harci zaj és a legarcátlanabb önzés uralkodik, a gyűlölet, a rablás és a gyilkosság ijesztő módon növekednek. Azt a reményt, hogy a papság, vagy más kiváló elmék alaposan megreformálhatnák a világot, végleg fel kell adni. Hiu ábránd azt hinni, hogy a

világ erről az oldalról még valami segítséget várhat; mivel onnan semmiféle segítség többé nem jöhet. Csak *egy valaki* segíthet még és csakis az ő emberfeletti hatalmának és erejének sikerül majd egy egészen új világrend megteremtése. Ehhez egy határozott alapvető átalakulásra van szükség. Már most nézzük meg milyen uton-módon lehetne a mai világrend ilyen alapvető megváltoztatását elérni. Jézus imájának e szavai: „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod a földön miként az égben...” egészen határozottan egy olyan időre mutatnak, amikor egy ilyen gyökeres változás be fog következni. Ma az összes problémák a nehézségek olyan utvesztőjébe jutottak, hogy a gondolkodó emberek minden reményt feladtak, hogy kizáróan emberi közreműködéssel e problémák megoldhatók lennének. Ha pedig nem jön megoldás, úgy a mostani társadalmi rend menthetetlenül felbomlik és elpusztul.

Amint azonban az emberiség egyszer belátja a tévedését és önként elismeri, akkor azután — eziránt semmi kétség — isteni hatalom avatkozik be, amely minden emberi erőszaknak és zavarnak valamint a gonoszság rettentő dagályának gyorsan véget fog vetni. Nyilvánvaló, hogy a föld népét, kik jóllehet keresztyéneknek nevezik magukat — Isten sem nem vezérli, sem nem bünteti. Mindkettőt más valaki fogja megtenni; akit a szeretet és a béke Nagy Tanítója, „a világ Fejedelme”-ként jelölt meg. Ha azonban egyszer maga a Teremtő veszi a kezébe az őt aláztatosan kereső emberiség vezetését, úgy a nevelő büntetés több eszköze felett fog rendelkezni, amelyeket alkalmazni is fog majd. Lehetséges, hogy az, aki embertársát szóval vagy tettel meg akarja bántani, átmenetileg meg fog bénulni; az igazságtalanságot majd nyomon követi a büntetés. Emberi erő és védekezés akkor teljesen fölöslegessé válik. Egy ilyen eljárás a problémát aránylag rövid idő alatt oldaná meg; és vajjon nem annak a hatalmi körében volna egy ilyen hatalmi gyógy mód, aki élet és halál felett rendelkezik? Az emberi társadalom ragadozó madarai meg lesznek kötözve és a galambok — a békegalambok — teljes mozgási szabadsághoz jutnak.

Ilyen módon az önzésnek mindig meg kellene hátrálnia és az emberek egymás iránti gyűlöletének lassan elaludnia, mint a tűznek melyet többé nem táplálnak és csak a javíthatatlanok fogják még megkísérlni az ellenállást. Egy gyűlölettel és önzéssel tele szív az emberi test elsorvadásának és végezetül magának a halálnak is egyik legfőbb oka és ezeknek a büntetése is halál, örökös megsemmisülés lesz. Ilyen lények méltatlanok lesznek a további életre és mint az emberi társadalom megszégyenítői ki fognak iratni. Ellenben a többi embereknek, akik tanulékonyak lesznek és akiket a szeretet és engedelmisség szelleme fog eltölteni, a legesekélyebb okuk sem lesz

arra, hogy az új világrend tökéletes törvényei ellen fellázadjanak; ezek élni és virulni fognak. Fokozatosan, egészen természetes módon, közeleg az új rend — Isten országa. A Biblia világosan mutatja, hogy annak a könyörgésnek: „Jöjjön el a te országod“, a meghallgatása ilyen módon fog megtörténni. Erre az időre esik a legnagyobb csoda, amelyet a világ valaha látott, amelyet a Nazareti megkapó szavakkal irt le: Eljön az óra, hogy *mindazok, akik a koporsókban vannak*, meghallják az ő hangját és elő fognak jönni.

Az orvosi tudományterén bámulatos haladás észlelhető s ez áll főleg a betegséget előidéző dolgok felfedezése tekintetében és a tudomány nemsokára új, biztos módokat fog találni az élet meghosszabbítására. Ma már nem tartják többé lehetetlenségnek, hogy az emberi testet alkotó sejteket hosszú időre sikerül majd a felbomlástól megóvni. Már mostan állítják egyesek, hogy ezt a titkot felfedezték és a hosszú élet problémáját megoldották. Bebizonyított tény, hogy egy kedvező, szerencsés kedélyállapot vagy gondolkodásmód az emberi életet meghosszabbítja és az életsejtjeit gyarapítja. Mivel az isteni szeretet nagyon természetesen, sokkal magasabb éltető erőket rejt magában mint az emberi, úgy bizonyosan föltehető, hogy ha majd az Úr országában, az isteni szeretet napja melegíti majd föl az embereket és az egész földkerekségén kedvező viszonyok és állapotok fognak uralkodni, akkor majd meg lesz találva az a mód, amely az életsejteket a felbomlástól megóvjá.

Napjaink tudományos felfedezései ezen a téren a csodával határosak. Csillagászok, geológusok, elektróteknikusok és kémikusok működési területükön nagy, nevezetes változásokat idéztek elő a természet egész birodalmában, olyan változásokat, amelyek az anyagból fejlődő életerőt erősen fokozzák és egyidejűleg bizonyos, hogy a bomlást előidéző okokat, amelyek évezredek óta

káros hatást gyakoroltak a mi földünkön levő szerves életre, teljesen kiküszöbölik. A fizikai föld sem érte el a mai napig a tökéletességét és az emberi nem mindig egészen rendellenes viszonyok között élt. Azonban nemsokára az emberiségnek meg lesz az alkalmá, hogy megismerje és megtudja, hogy mit jelent egy tökéletes földön élni Isten felügyelete alatt. Amit a régi próféta Aggeus mondott: „Akkor majd teljesülni fog a nemzetek minden vágya.“

Még több mint 4000 évvel ezelőtt egy 11000000 négyzetmérföldnyi terület több száz láb vastag jégkéreg alatt volt. Tudvalevő, hogy a jég az életerőt teljesen elpusztító elem. A sarkvidékeken most alig 7000000 négyzetmérföldnyi jégterület van. A rendes természeti állapotok kezdenek észrevehetőek lenni és már nincs messze az az idő, mikor minden jég eltűnik. Csak akkor lesznek majd normális időjárási viszonyok a mi bolygónkon.

Jelenleg azonban még vészteljes felhők fenyegetik az egész világot, azonban ezek mögött már az Igazság Napja ragyog „és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt.“ Keressétek az Urat mindnyájan a föld alázatosai, keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot talán megoltalmaztatok az Úr haragjának a napján. Mert elvégeztem, hogy egybegyűjtöm a népeket, hogy összeszedem az országokat, hogy kiöntsem rájuk busulásomat, haragomnak egész hevét, mert gerjedésem (jelképes) tűzében emésztetik meg az egész föld. Akkor változtatom majd a népek ajkát tisztává, hogy mind segítségül hívják az Ur nevét, hogy egy akarattal szolgálják őt.“ — Malakiás 4:2; Sofonias 2:3; 3:8.

És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről és a halál nem lesz többé: sem gyász sem kiáltás, sem fájdalom, nem lesz többé, mert az első elmúltak. — Jelenések 21:4.

Ime mindeneket megújítok!

ÜDV A FÉNYNEK

Üdv a fénynek, mely hasad Zion felett!
Üdv a földnek, mit fedett sötétség
Nem sikong már többé gyászban a sereg:
Zion győz már újra, semmi kétség.

Üdv a fénynek, mely hasad Zion felett!
— Próféták ezt megjövendölték;
Üdv néktek megtérő mill'jó emberek!
Nézzétek a látványt zsidók, népek.

Nézzétek a pusztákon virág fakad,
Bő forrásu medrek megújulnak;
Hegytetőkön a visszhang visszhangot ad,
Pusztaságok zöld színben vidulnak.

Földön, vizon feltámadott a halott,
Jehováának szól magas dicsőret;
A háboru szörnyü gépje elaludt.
Üdvkiáltás rengeti a légot.

A dicsőséges Aranykorszak Irtá: Arthur E. Wallance

„Lelki- és gondolatvilágunkat nem kell, hogy eltöltse a jelen pillanat bajainak a szemlélete, hanem a jövő kor látomása — egy olyan korszak, amelyben nem lesz erőszak és vérontás, ahol az emberek szabadon fejlődhetnek, ahol a hatalomvágy uralma véget ér, a szeretet útjában nem áll a kölcsönös önzés.“ Ezt mondja egy író; de ha helyesen cselekszünk ha előre nézünk, egyben ajánlatos a minket körülvevő dolgokra tekintenünk, hogy lássuk, vajjon van-e remény egy új és jobb napra.

Egy néhány év előtt megjelent amerikai folyóiratban olvassuk:

Sohasem volt ilyen csodálatos időszak. Ezelőtt sohasem tudtunk annyit és sohasem tehattünk annyit. Az elmúlt századok egy része sem volt olyan dicső-

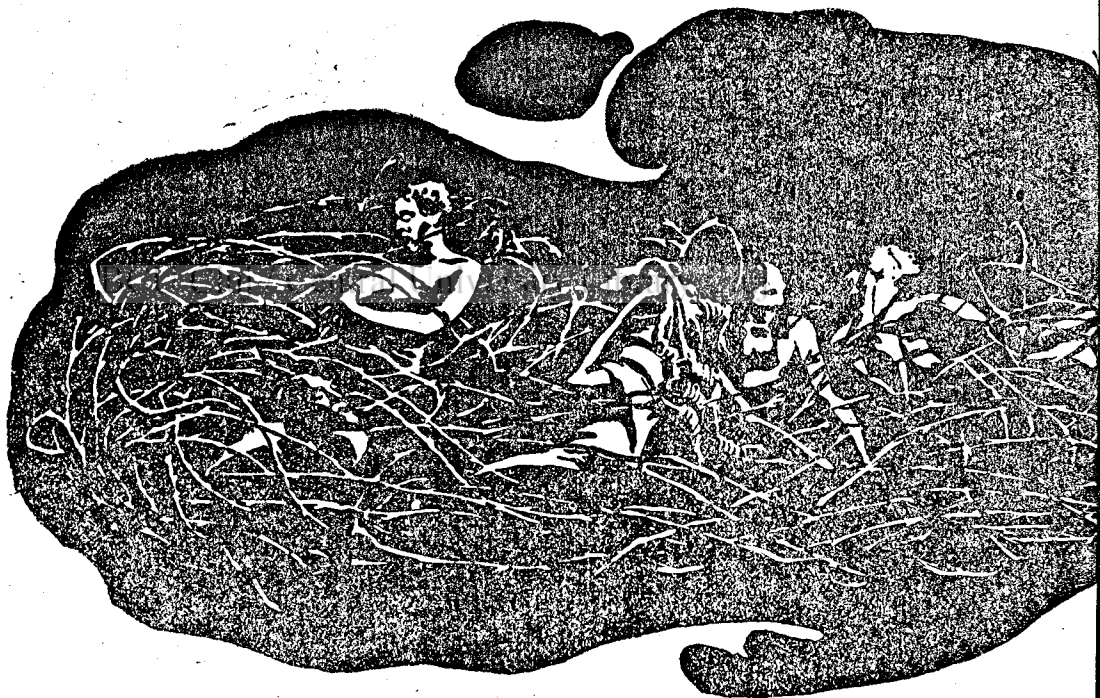
tesek. Villanyvilágítás, villamosvasut, léghajók, olesó ujság stb. stb. még csecsemőkorban élő gondolatok.

Vajjon helyesen értjük és értékeljük napjaink csodálatos találmányainak az értelmét? Ezek eljönnek hozzánk, mert egy új felszabadulás hajnalán élünk. Ezek előre vetett sugarai egy olyan csodálatos korszaknak, amely a legélénkebb képzeletet is túlszárnyalja. Minden elkészül a Milleniumra. Nemcsak eljön majd egy napon, hanem már a küszöbön is van! Valóban nem élvezzük még teljes áldását; csak mintegy előízét.

Az elmúlt 18 évszázad alatt Krisztus megváltó munkája abban állt, hogy összegyűjtötte az ő egyházát; ezt nemsokára követni fogja a föld népeinek megáldása, nem csak a most élőket, hanem azokat

VASKORSZAK

Cyűlölet, irigység, ellenségeskedés, önféjűség és rombolás

séges, mint a mostani óra. A mögöttünk lévő száz év olyan teljesítményektől roskadozik, hogy lenyomja a Magna Charta aláírása óta tett egész előrehaladás serpenyőjét. Egy átlagos mechanikus ma olyan fényűzésben él, aminőt egykor a gazdag sem szerezhett meg. Egy iskolaszolgának ma több tudása van, mint a reformáció korabeli tanult embernek. Csak száz évvel ezelőtt, maguk a tudósok is azt gondolták, hogy a légkör egyszerű tér; a gáz csak szag volt. Az első mikrobát még nem látta meg emberi szem. A tudomány legújabb felfedezését, hogy az emberi vér minden cseppjében viaskodó hadak vannak, kigunyolták volna. A gőzhajó még Fulton agybarázdáiban volt és a gőzmozdony kerekei csak Stevenson fejében mozogtak. Pullman hálókocsijairól még csak nem is álmodtak. Garfield egy husz napos tengerjáró hajót, „tengeri agárnak“ nevezett. Fertőtlenítéssel végzett műtétek még nem rég voltak ismere-

is beleértve, akik a halál szolgátságában vannak. Jólleső az a tudat, hogy a „nem a mi időnkben“ sokat hangoztatott lemondás dacára milliók vannak most a földön, akik sohasem fognak meghalni, és már nemsokára újból kezdik majd visszanyerni az emberiség elvesztett tökéletességét, testileg, lelkileg és erkölcsileg egyaránt.

A mai találmányok és más leleményes dolgok hasznos célt szolgálnak, azonban ellenkező hatásuk is volt. Olyan életmódot honosítottak meg, mely nagyon is rohanó és természetellenes. Az Aranykorszak első éveiben az emberiség nagy mértékben meg fog szabadulni a mostani „hajsza“-tól és sokkal nyugodtabb életre fog berendezkedni. Valószínű, hogy a városok sokat veszítenek majd mostani népszerűségükből és a falvak bizonyos mértékben visszanyerik előbbi állapotjukat. Sőt még az is valószínű, hogy egyes ekkéket, amelyeket most gépekkel állítanak

elő, ismét kézzel készítik majd; mert a munka akkor öröm lesz és nem merő szükség, mint most.

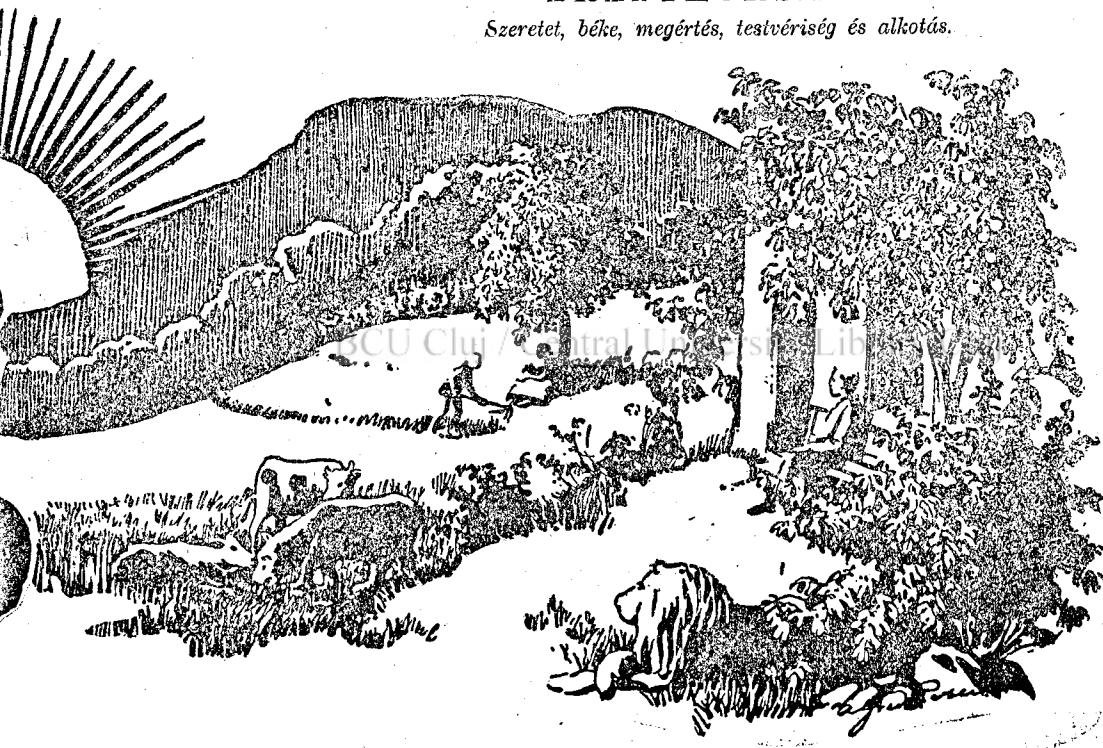
A mi mostani kereskedelmi rendszerünk, amely lehetetlenné teszi a munka igazi szeretetének a meghonosodását, el fog pusztulni, azonban a régi világ romjaiból és omladékaiból egészen újjászületve és megszépítve fognak megjelenni az új egek és az új föld. A lét eszközei megszerzése céljából végzett lealacsonyító munka helyett meg lesz az örömünk, hogy hasznossá tesszük magunkat akár az előkészítésben, akár a szétosztásban, az ellenőrzésben, vagy más egyében. Akkor nem lesz szükség arra, hogy valaki kényszerítették a munkakerülés abbahagyására, mivel mindenki örülni fog, hogyha a más terhén könnyíthet. „Ne lopj“, stb. elveszti az értelmét. „Dolgozzál, hogy boldog és elégedett életet élhess“ lesz a napi jelszó. És hosszú és boldog órák marad-

igazi gazdagsága, t. i. a jóságos dolgokban, amelyeket maga a föld nyújt az emberiség készséges munkájában. A pénz elavulttá lesz, ugyancsak a vele járó bajok is; a föld sokkal többet fog teremni, mint most és az emberiség nagy százalékának mostani tevékenysége, amely abban áll, hogy a háborúra való előkészületekben merül ki, majd arra lesz fordítva, hogy mindent kihozzon a földből mindenki közös jólétére.

„Ádám és Éva parancsot kapott, hogy gondozza és rendezze a kertet. Büntelen állapotukban, munkájuk örömmel vegyes felüdülés volt. Ugyanigy lesz a visszaállított paradicsomban. Krisztus meg fogja váltani a világot a bűn szolgaságából és visszahozza a földet édeni szépségéhez. Akkor fogjuk majd olvasni, mint azelőtt soha, az Isten szeretetét, a természet minden redőjében, minden balsamos szellőben,

ARANYKORSZAK

Szeretet, béke, megértés, testvériség és alkotás.

„Fegyvereiket kapákká kovácsolják, dárdáikat pedig sarlókká; nép, népre fegyvert nem emel és hadakozást többé nem tanulnak.“ — Miquéás 4:3-4. „És lakozik a farkas a bárányjal és a párducz a kecskefiával fekszik, a borjú és oroszlán-kölyök és a kővér barom együtt lesznek és egy kis gyermek őrzi azokat.“ — Ésaiás 11:6-7.

nak a magasabbrendű tulajdonságok gyakorlására. Senki nem lesz gazdag és senki nem lesz szegény. Akire mostan a szegénység ránehezedik, annak csak gyenge fogalma van az élet igazi örömeiről. Mikor a szabadság e boldog napja fei fog virradni, akkor alig fogják tudni teljesen élvezni, attól való félelmükben, hogy túlsokat követelnek. A mi munkásaink egyáltalán nem tehetnek arról, hogy most olyan megalázó helyzetben vannak, mert úgy ők, valamint a munkaadók részei a mostani elavult rendszernek. Hogyha a pénz által kormányozott kereskedelmi csere fennálló módszereiről bebizonyul, hogy olyanok, amilyenek t. i. — gyalázat — akkor fogják az emberek csak igazán meglátni, hogy miben áll a világ

minden gyümölcsfában és minden illatos virágban. A szépségek, amelyeket a mi bűnös bolygónk magára fog ölteni, nem lesznek ideiglenesek, hanem örökké tartók.“

Az eljövendő korszak házai nem fognak csak úgy hevenyészve épülni; erősek és tartósak lesznek és részei magának a földnek is. A légkör meg fog tisztulni a szennytől, amely ma elrontja a tájat. Sok épületünk tisztátalanságát Isten kedves virágai, zöld mezők és ragyogó napfény szégyenitenék meg, hogyha azok érezni tudnának.

E hajlékok lakói boldogok és elégedettek lesznek. Nem fognak félni egymástól. A gond barázdái nem fognak szántani a homlokukon, testileg pedig igen

szépek lesznek. Szeretni fogják a földet és a természet szépségeit és miként Ezékiel mondja: „az erdőben fognak aludni.“ Az állatok meghódolnak nekik — és készséges jó és engedelmes szolgák lesznek.

A betegségek, amelyek most tizedelik az emberiséget, el fognak tűnni. Minden baj el lesz seperve és betegség és halál sohasem jut többé a földre. A halálos betegségek és fájdalmak a múltéi lesznek. Nem lesz többé könnyes szem, sem bű, sem bánat, mert ezek a dolgok mind eltűntek. Az áldott korban végtelen élet lesz az ember osztályrészévé, amely át fogja hatni az egész természetet, kiáradván az élet nagy Teremtőjétől, amely elsöpri a bánatot és a sóhaját.

Siketség, vakság és rokkantság, ezek a szerencsétlenségek, amelyek oly gyakran ötlenek a szemünkbe és részvétünket ébresztik fel, többé nem lesznek. Sok vak ember élte le az életét vigasztalanságban és szomorúságban, mert nem láthatta az aranyos hajnalt és az alkonyt, mert nem láthatta a tornyosuló hegyeket és nem gyönyörködhetik a zöldelő rétegekben, sem nem láthatja a kék oceánt. Azonban egy nem nagyon távoli napon ezen a megújult földön látni fog. A siketek, noha meg van a szemük világa és láthatják a világ szépségeit, azonban sohasem hallják ennek az összhangját, sem az édes és zenei emberi hangot, sem a madarak énekét; de ezen a napon élvezik majd ezeket a dolgokat a maguk teljes fenségében. A sánta ember nem fogja többé siratni a sorsát, mert „ugrán-dozni fog, miként a szarvas.“

Nem lesznek többé börtönök, sem elmeegógyintézetek, sem munkaházak nem fogják az emberek egymás közötti viszonyát elrontani. Ezekre többé nem lesz szükség. Nem kell majd senkinek félnie, hogy régig élve az életet és teljesítvén a társadalom iránti kötelességét, élete végén barátaitól és rokonaitól elváltan a jótékonyagra kell majd rászorulnia.

Minden ember el fogja vetni a mások iránti bizalmatlankodást, amely most annyira megzavarja az életet; sokkal könnyebbnek fogja találni, hogy kölcsönös bizalomban élhet majd az új rend alatt, mint a félelem mostani rendszere alatt. Ezen idő békés rekonstrukciója minden szívben fel fogja kelteni a megbocsátás és a kegyelem isteni tulajdonságait és az emberek legjobban mások szavaira és cselekedeteire és magatartására fognak építeni.

Az emberek nemcsak a büntetéstől való félel-

mükben maradnak majd meg a becsület határain belül. Ezen idő kereskedelmi megállapodásait nem különleges hazugságok tartják majd össze, hanem a bizalmon és igazságon fognak alapulni. A becsület és a közmegebecsülés mértéke nagyon fog különbözni a maitól. Annak, hogy valaki embertársának a rászédése által jusson a dicsőség útjára, vége lesz örökre.

A halálbüntetés el lesz törölve, mivel nem lesz rá szükség.

A törvénykönyv, amelyre az emberiség rá fogja tenni a pecsétjét, homlokegyenest kirívó ellentétben lesz, a középkor vad büntető törvényeivel, amelyek bizonyos mértékig mind máig megmaradtak. Ugy lát-szik, hogy az emberek ekkor gyötörték embertársai-
kat és úgy gondolták el Istenüket, mintegy gyöttrő ellenséget és nem mint egy bölcs igazságos és szerető Atyát. Bizonyosak vagyunk benne, hogy az eljövendő korban Isten jelleme meg fog tisztulni a hitvány rá-galmaktól, amellyel éppen az ő hivatásos fiai hal-mozták el az ő nevét az elmúlt századok folyamán.

Mostani otthonunk életében valami el van rontva és kétségtelen, hogy az otthon régiebb típusa fog hely-reállani az otthon hitével, amikor családi körök, me-lyeket sokáig elválasztott a halál, ismét egyesülni fognak. Egy író ezt így fejezte ki: „Az egész közös-ségben terjed a keresztyén otthon befolyása. A vá-rosok tisztábbaknak látszanak, a madarak éneke éde-sebb, a virágok gyönyörűbben virítanak. Az öröm himnuszát éneklí ilyen otthonban, úgy énekel, mint sehol másutt.“

Az emberi elme minden képességei ki fognak ott fejlődni. Nem lesz olyan válalkozás, amelyet az em-beriség magára vesz és amely tökéletesen nem volna kivihető. Mivel az örökkévalóság korszakai bonta-koznak majd ki, sohasem kell majd attól tartani, hogy a közelgő évek meghozzák az isteni teremtmények boldogságának a végét.

Pál apostol utalt ezekre a boldog időkre. Miután az egyháznak az emberek közül való kiválasztásáról szólt, ezt mondja: „Megismertetvén velünk az ő aka-ratjának titkát, az ő jókedve szerint, melyet eleve el-rendelt magában. Az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának minde-
neket a Krisztusban, mind amelyek a mennyekben vannak, mind amelyek a földön vannak.“ — Ef. 1:9, 10.

Jól mondotta a költő:

„Ezer csoda lesz a oly emberfaj támad,
minőt a világ sohasem ismert:
lelkükben a szabadság lángja lobban,
a szemükben a tudomány fénye égget.“

Tökéletes emberek lesznek azok,
kik vért nem fognak többé ontani;
de megszilárdítják az ember uralmát,
s lesznek a földnek teljes urai.

Új és magasabbrendű művészetek
virulnak akkor. S hatalmas zene
rezgeti a léget. Dal lesz az élet,
ha a föld olyan lesz, mint az Éden kertje.

Az összes népek és országok között
áldott, igaz barátság fejlődik;
a szíveknek minden lüktetése
a szeretet jegyében történik.

Nem ábrándok ezek, de végbemennek,
amint a „Nap“ feltűn az égbe;
bánat mulik — a könyv eltörölve...
Gondoljunk örömmel a boldog jövőre.“

Születhetett-e büntelenül a Jézus?

Irta: C. T. Russell

A kételkedés mostani korszakában, amikor az anyagiasság és elfajulás uralkodik, nem lehet várni, hogy az az értekezés, amely erről a tárgyról beszél, általános tetszést fog találni, hiszen a zsidók és a keresztyének között hat vagy hétszázféle felekezeti árnyalat van.

A vallás birodalmában az ilyen véleménykülömbőségek nem számíthatnak arra, hogy mély benyomást gyakoroljanak a pogányra vagy hitetlenre s bebizonyítsák előtte a maguk vallásának fensőbbiségét vagy intézményeinek áldásos voltát. Az ilyen eltérések ellentmondanak az Isten Fiába vetett hitnek, aki azért jött el a világra, hogy megújtsa mindeneket és a béke és jóakarát uralmát alapítsa meg a földön. Az ilyen kérdések nem csak a kételkedést indítják föl, hanem a viták egész sorozatát idézik elő.

Az ugynevezett magasabb kritika harcaiban ezer és ezer tudós férfiú vett részt. Ezek és ezrek töltöttek el hosszú esztendőket a kutatás és magyarázás munkájában, csak azért, hogy annál több esabdát állítsanak föl s annál több alkalmat adjanak a kételkedésre és hitelenségre. Az eredmény pedig az, hogy a vélemények reménytelenül össze vannak kúszálva s eltérnek egymástól, éppen a Messiás legfontosabb tanításaira vonatkozólag.

Az okosság azt diktálja tehát, hogy forduljunk el az emberi vélemények zavart okozó sokaságától, akár hitvallásokban vannak azok kifejezve, akár pedig egyes emberek nézetei maradtak, s jöjjünk elfogulatlan lélekkel a józan ész helyes következtetéseihez.

A SZEPLŐTELEN

Nem mintha a módozat ismerete szükséges volna az Istentől tanított igaz tanítvány hitére, vagy üdvösségére vonatkozólag, de szükséges, hogy a jelenkor romboló (ésszerű, észszerűtlen) kritikája világában, ez az igazság, mely oly szorosan azonos a kibéküléssel, az igazi keresztyénség központjával és alapjával, jól meg legyen erősítve azon célból, hogy az Ur népének hite képes legyen ellenállani az Ellenségnek, a megváltás tanára vonatkozó támadásaival szemben, melyek a szószékről, sajátban és tanítói katedrákból hangzanak el. — Urunk büntelenségéről szóló tény irássonrinti megállapítása, hála Istennek, az ő szentjei számára évszázadokra elég volt; de most mint „kellő időben való eleség” szükséges, hogy a tudományos és filozofiai megerősítését adja mindazok lehetőségének, melyeket e tárgyról az isteni Ige igényel — teljes összhangban a „természet törvényeivel.”

A római katolikus egyház a „Mária szeplőtelen fogantatásáról” szóló tanában megkísérli megerősíteni Urunk anyjáról azt a hitet, hogy ő szeplőtelen, büntelen, tökéletes volt, s így

bizonyítani be, hogy Jézus születhetett tisztának, bűnösöktől elválasztva; ez azonban nem az, amit mi akarunk. Mi megengedjük, hogy Urunk anyja az Ádám fájának egy tagja volt, ugyanolyan értelemben, mint annak többi tagjai: hogy örökölt emberi gyöngeségeket és gyarlóságokat és kikerülhetetlenül mint mások, ő is a halál ítélete alatt állott. Mi azt mondjuk, hogy az „ember Jézus volt, az egyedüli kivétel.”

És jó nekünk nem elfelejteni, hogy az Isteni gondviselés az emberek gyermekeire gyakran a természet kivételeiben nyilvánul meg. Például: természeti törvény, hogy a hő kiterjedést, míg a hideg összehuzódást kelt; de minő szerenese az emberiségre, hogy a víz kivételt képez e törvény alól: hogy a víz ellentétben e törvény-nyel fagyás közben terjed ki. Ha a természet rendes törvénye szerint összehuzódnék, ha megfagy, abból az következnék, hogy a jég nehezebb lenne mint az olvadt víz, s a folyók fenekére süllyedne, úgy, hogy ebből következőleg folyóink tömör jéggé válnának, melyet a nyári hőség sem olvasztana fel. Így a bűnösség fertőzése alóli egyetlen kivétel a mi fajunkban, képezte annak egyedüli reménységét, — annak váltóságát, üdvösségét az isteni gondviselés folytán. E gondolatokkal haladva tovább megvizsgáljuk, hogy „lett testté” „a Logos”, aki aszszonytól született, „az Ábrahám magvából” s mégis szeplőtelen, s így illő és elfogadható váltóság lehetett Ádámért és fajaért.

Az Írások kifejezik azt a gondolatot, hogy minden élet, élőenergia és lét, az atyától és nem az anyától származik. Az anya befogadja az élet csiráját, vagy magját az atyától, ellátja azt egy sejt-maggal, melyből alakul a forma, vagy test és táplálja az élet csiráját, míg az képes önállóan fenntartani az életét, azaz míg képes elsajátítani fenntartásához az élet-fenntartó elemeket, melyekkel a föld és levegő látja el; — akkor megszületik.

E szó „atya” azt jelenti: életadó. Eszerint az Isten volt az „Atyja”, vagy életadója Ádámnak, míg a föld volt az anyja Ádámnak s innen az emberi nemnek. (Luk. 3:38) Ádám alakja, vagy szervezete a földből való és földi volt (mely azért anya gyanánt szolgált neki), de életének csirája, mely emberré teremtette, az Istentől jött (aki neki Atyja, vagy életadója volt): s az emberi nem férfi tagjaiban megvan a hatalom, átadni ez élet szikrát, vagy élő magot nemzedékről nemzedékre.

Ez elvvel összhangban a gyermekekről úgy beszélünk, mint kik atyjukból, vagy atyjuktól lettek és anyjuk által születtek. (Móz. 24:47) Így a Jákob gyermekei, fiai szerint számolva, hetvenen voltak, mikor ő Egyiptomba jött. E hetven lélek, vagy lény közül mindegyikről határozottan az mondatik, hogy a Jákob ágyékából származott. (I. Móz. 46:26-27) II. Móz. 1:5) Így Salamonról azt mondja az Írás, hogy a Dávid ágyékából származott. (I. Kir. 8:19.

II. Krón. 6:9) Igy Pál apostol és általában az izraéltak is igényt tartottak rá, hogy mindnyájan Ábrahám ágyékából származottnak tartásák őket; s Léviről írva található, hogy ő még az atyja ágyékában vala, mikor annak elébe ment Melkisédek. — Zsid. 7:5, 10.

Igy volt az egész faj is Ádámban és származott tőle az ő atyjuktól, Éva anya által, de nem Évától. Ebben az értelemben van megírva, hogy „mind meghalnak Ádámban“, s nem Évában. Mert a faj Ádámból jött, megpróbáltatott az ő kísértésében, elítéltetett az ő bukásában s befogadtatott az ő ítéletébe.

Ez, amit az Írások tanítanak, a tudomány legújabb levezetése a teremtés e tárgya felől, mint az az emberiségre és minden emlősre alkalmaztatik. A tudósok bőséges bizonyítékokat találnak a természetben affelől, hogy az élet, vagy lény mindig a férfitől származik. A legegyszerűbb példája ennek a tyuktojás: magától, eredetileg semmi életet sem tartalmaz, pusztán sejtmag elég táplálékkal ellátva, mely készen áll, hogy egy szervezetet építsen föl, mihelyt a hím madárból való életcsira, vagy életmag által megelevenül, megtermékenyítetik, átítatattik.

A tojás nem csak az élet csirát tartalmazza, hanem a táplálék megfelelő elemeit is és pedig megfelelő mennyiségben, ahhoz a kicsiny szervezethez alkalmasza, melyet benne a csira, vagy élet szül; s azon megfelelő feltételek alatt, ahogyan a szervezet fejlődik. A sejtmag, vagy „az alkotó tojásszárgája“ vagy protoplazma kapja az életmagot, vagy csirát s ez lesz az embriónális csirke, mely fejlődéséhez fölhasználja a táplálék tojásszéket és a fehérjét, míg feltéri a tojás héjat s most már képes fenntartani magát a táplálékok durvább elemeinek fölvétele által. Az itt kimondott elvek ugyanazok az ember, mint más állatok fejlődésében.

A Biblia és tudomány ez egyesült bizonyítékaiuk vizsgálatából ésszerűen azt lehetne következtetni, hogy ha az atya tökéletes, a gyermek is tökéletes lesz. Még mérsékelt kedvező föltételek mellett is, egy tökéletes csira, vagy életmag egyesülvén a női petesejttel olyan életképes és egészséges élő embriót hoz létre, mely képes lesz elsajátítani a táplálék megfelelő elemeit és kerülni, elvetni, vagy semlegesíteni az alkalmatlanokat. És az így létrehozott tökéletes lény hasonlóképp rendelkezne minden ránézve nem hasznos elem semlegesítése vagy megsemmisítése erejével, tökéletes tevékenységei által és a saját sérülne, vagy hátránya nélkül. Ellenkezőleg, azon arányban, amint a csira, vagy életmag tökéletlen, az élő embrió gyöngé lesz és képtelen legyőzni környezetét kedvezőtlen körülményeit s elsajátítja, amivel anyja el látja, — jóval és rosszal — s a betegség zsákmánya lenne. Mivel tökéletlen, képtelen teljesen visszaverni a mérges elemeket, minek következménye gyöngeség és betegség.

A régi közmondás „ami az egyiknek orvosság, másiknak mérég“, — az itt kifejezett alapelven nyugszik. Egy jó emésztő szervekkel ellátott személy megeheti és táplálékot és erőt gyűjthet abból a tápszerből, mely más, gyöngébb erejű lényt azonnal beteggő tenné, sőt egyenesen megölne. Az erősebb föl-

használja a jót és kikerüli az ártalmas elemeket; a gyöngébb képtelen ezt tenni s valósággal megmérgeződik, gyakran a betegségig. Mégis, emlékezzünk rá, hogy fajunk egyetlen tagja sem tökéletes, megközeleltőleg sem — egyik sem képes megvédni tökéletlen szervezetét az ártalom milliárdjával szemben, melyek a táplálék, ital és levegő által támadnak rá. Következőleg egyik sem született tökéletesnek s egyik sem képes elkerülni hosszú időre a betegség betolakodásait. Ez legelőször a leggyöngébb szervezetet támadja meg s nemsokára összeomlik az egész.

Ez álláspontból következik, hogy ha Éva anyánk egyedül vétkezett volna, a nemzetség nem halt volna meg; mert ha Ádám tökéletes marad, élete el nem veszett és sértetlen, maradékai szeplő nélkül születtek volna. S még ha Éva anyára halálos ítélet sújtott volna is, mely tökéletlenségeket hozott volna rá, ezek nem sértették volna az ő maradékait, mivel azok tökéletesek lévén a jó elemeket elsajátították, a velük közlött táplálék egészségtelen elemeit pedig semlegesítették, kikerülték, úgy természetesen és ártalom nélkül kivették volna magukból.

Más oldalról: Tegyük föl, hogy Ádám vétkezett és Éva büntelen marad: Ádám kárhozata és halála kihatótt volna ép úgy az ő egész ivadékára. Bármilyen tökéletes lett légyen is a petesejt és a táplálék, amit Éva anya adott, az Ádámból származó romlott sejtéből vagy életmagból csak tökéletlen halandó lények támadak volna. Innen van az Írás állításának sajátosságosan találó volta: „Ádámban meghalnak mindennek“ és „egy ember (férfi) engedetlensége által... a halál mindenekre elhatott.“ — I. Kor. 10:22; Róm. 5:12, 19.

A forrás, Ádám beszenyeződvén a bűn és halál által, utódai közül senki sem lehet mentes e fertőzéstől: mert ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki. A hivatkozást itt úgy kell érteni, mint amely a férfira vonatkozik s nem az asszonyra: senki a ki a tisztátalan forrásból jön ki, nem lehet tiszta. Innen: „Nincsen igaz ember, nincsen egy is; senki sem tudja megváltani saját életét, még kevésbbé az Istennek váltságot adni testvééréért. Róm. 3:10. Zsolt. 49:7.

Helyesen fölismert tény, hogy az anya lelkiállapota a terhesség ideje alatt fontos befolyást gyakorol gyermekei jellemeire és hajlamaira jóban és rosszban egyaránt. Sok példa van a szellemi, ép úgy, mint a testi „anyajegyekre.“ Vajjon egy tökéletes magzatra, mely tökéletes életcsirából származott, van-e, s ha igen, miképpen van rontó hatással az anya romlott lelkiülete, — a jelen föltételek mellett az emberiség számára ezt lehetetlen eldönteni, mert e téren nincs alkalmunk bizonyítékokat szerezni. Ez állítást eldönteni nem is szükséges a mi érveink számára, mert nem ilyen föltételek voltak azok, melyek alatt „az ember Krisztus Jézus“ született. Az Írás világosan megállapítja: 1.) Hogy az Ur a Jézus anyjává egy szent asszonyt választott — „áldottat az asszonyok között“, ki kegyelmet talált az Istennél.“ (Luk. 1:28. 30. 42.); 2.) Mária tele volt hittel és örömmel.

mel az Ur iránt, hogy az ő tervének eszköze lehet; és 3.) nem tekintvén a Józseftől, vagy a világtól származó szemrehánvás félelmére, élt örvendezve az Istenben: „Magasztalja az én lelkem az Urat és örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben“. (Luk. 1:45—47). Így föl tudjuk fogni, hogy a Jézus anyjának lelke, ahelyett, hogy ellentétben állott volna a Jézus tökéletes kifejlődésével, elősegítette azt eredményében.

Következik továbbá, hogy az egvedüli akadályja annak, hogy egy tökéletlen, gyarló, de jóakaratu anyától tökéletes ember szülessen, egy tökéletes atya hiánya, aki tökéletes magot szolgáltasson. És innen az Irás tanításának következetessége, hogy a Jézus esetében egy tökéletes életet, (mely nem az Ádám féle forrástól, sem nem abból származott) az isteni hatalom áthelyezett egy pre-existens (elevelétező) állapotból az emberi állapotban levő magzatba, s megszületett „szentnek“ (tisztán és tökéletesnek) bár tökéletlen anyától. (Luk. 1:35). Hogy Jézus így nem volt beszennyezve azok által a szellemi, erkölcsi és testi tökéletlenségek által, melyekben anyja az egész emberi nemmel közösen osztozott, tökéletesen ésszerű s amint ép az imént láttuk teljes összhangban van nemcsak az Irással, hanem a legutóbbi tudományos kutatásokkal és következtetésekkel is.

Egy másik tény, melyet a tudósok bizonyítanak maguknak, s mely megegyezni látszik az Irás bizonyosságával, az, hogy bár az élet, vagy a lét az atyától jön, az alak és a természet az anyától származik. Ennek tudományos bizonyítékai érthetlenebbek s közönséges elmék számára kevésbé fölfoghatók; és pedig, mivel az Isten a maga bölcsességében nemcsak elválasztotta a különféle alakokat vagy természeteket, hanem nagymértékben korlátozta is azokat, úgy, hogy bizonyos határokon túl nem vegyülhetnek, vagy keveredhetnek anélkül, hogy termékenyülési erejüket el ne veszítenék. Ennek közönséges példája az öszvér, — egy korcs állat, mely nem szaporodik tovább.

Azt a régi gondolatot, hogy az alak és természet a férfitől származik, elvetik a modern természet tudósok, akik most megegyeznek abban, hogy a nő adja a szervezetet ép úgy mint a fenntartást — tényleg ő ad mindent, kivéve az életmagot, vagy csirát, mely az atyától, az életadótól jön. Ez előző bizonyítás Irásban föllelhető példája gyanánt vegyük azt a helytelen egyesülést, mely az „emberek leányai és azon angyalok között létesült, akik nem tartották meg illő helyzetüket, vagy állapotukat. (II. Móz. 6:24. Judás. 6; II. Péter. 2:4) Angyalok, mikor emberi alakot vettek föl, az életerő teljességében olyan gyermekeket nemzettek, akik Ádám, akkor nagyon romlott fáját messze túlhaladták értelmi képességben ép úgy, mint erőben úgy, hogy az értesítés ezt mondja — „ezek hirneves emberek voltak.“ E csodálatos emberek,

emlékezzünk rá, tökéletlen, halandó anyáktól születettek, de eleven és romlatlan atyáktól nemzettettek.

Az Ádám halandó faja kemény mesterére talált volna e felsőbb Nephilimben (zsidóul — elesettek) akiket az Isten sohasem ismert el, sem próba által az életre, sem ítélet által a halálra. Valóban kegyelem volt ez, mely lételüket nem hitelesítve, az özönviz által kitörölte őket a földi létből, s új kezdet gyanánt tartván meg a faj számára Noét és családját ezen parancsal — „Noé tökéletes volt az ő nemzettségében,“ mely magában foglalja azt, hogy Ádám utódainak többsége nagyon beszennyezett s többé-kevésbé új faj keletkezett az emberi alakban járó angyalokkal való közösség által. Azt mondjuk új faj, mert új életük, elevenességük új atyáktól származott.

Oly nagy volt a Nephilim hire, hogy a tőlük való félelem több-kevesebb határozottsággal mai napig is előtűnik a pogány mythológiákból s száz évekkel azután, hogy az özönvizkor elpusztultak, a hamis hír, hogy közülük még életben vannak, rettegést támasztott az izraliták között, még a legújabb esaták diadalainak örömmámorában is. (L. IV. Móz. 13:33; 14:36,37;). Kétségtelen, hogy voltak bizonyos számú hatalmas termetű emberek Kánaánban, mint az Irás más részei mutatják, de azokat e „rosszhiren“ kívül sohasem nevezi az Irás Nephilim-nek.

Ez elvnek, hogy az élet (elevenesség) az atyától s a szervezet (természet) az anyától származik, másik példáját abban a tényben találjuk, hogy Jehova, ki maga isteni természetű, különböző természetű fiakat nemzett. Ő az atyja, vagy életadója azon angyali természetű fiaknak (Jób. 2:1: 38:7. Zsid. 2:9), ép úgy, mint az emberi természettel rendelkezőknek (Luk. 3:38) ép úgy, mint az „új teremtetéseknél,“ akik az első felámadásban részesei lesznek az ő saját isteni természetének. (II. Pét. 1:4). A Jehova szelleme, vagy energiája, szellemi lényekben fejtvé ki a maga működését az angyalokat hozta elő, azaz fejlesztette ki, míg ugyanezen energia, vagy szellem földi lényekben munkálkodva az embert és az alacsonyabb rangú állatokat hozta létre (I. Móz. 2:7; I. Kor. 15:47.) És mikor az Isten tiszta fogalmat akar adni nekünk arról, hogy az új teremtetések hogyan alakulnak át az isteni természetre, azzal jelképezi, hogy ezek az ő ígéréteinek ígétjéről fogantattak azon szövetség méhében, melyet ő kötött Ábráhámmal, mely szövetséget egy asszony, — Sára jelképezett; azt mondván, hogy miként Izsák az Ábrám örököse és az ígélet gyermeke volt (Sára által), úgy, mi, hasonlóan Izsákhhoz, az Isten gyermekei vagyunk, az ígélet, vagy Sára szövetség gyermekei. — Lásd. Gal. 4:23—31; I. Pét. 1:3, 23; II. Pét. 1:4.

Ugyanez elvet szemlélteti az a tény, hogy a képletes zsidó felmentésben, a keresztyén korszakot megelőzőleg a gyermek atyja áldásait és

előjogait ahhoz képest örökölte, hogy anyja minő kegyben állott és milyen állást foglalt el, ami megint azt jelenti, hogy az anya természete, jogai, kiváltságai és szabadságai átszállottak a gyermekekre, míg az atyáéi nem szükségképpen szállottak át arra. — Lásd. I. Móz. 21:10; II. Móz. 21:4. Gal. 4:30.

Az előző érveket végleg eldönti az a tény, hogy Urunk Jézus asszonytól született. Az asszonytól lett „szent dolog,” részesült az asszonyi azaz emberi természetben. — „földről való, földi.” Noha az eleve létezés (szellemi) állapotának minden tisztaságát és tökéletességét megtartotta, az élet ez átvitt csirája (a most vizsgált törvény értelmében), résztvett az anya természetében és „testté lett” az által, hogy „asszonytól született.” Mégis a tiszta, nem tisztátalan törzsből származott, hanem az Istentől származott és jött s Máriában csak fejlődött és növekedett. — Ján. 8:42; Gal. 4:4.

Továbbá szintén összhangban van ez elvvel az a tény, hogy bár Urunk Jézus azóta magasan felmagasztaltatott az isteni természetre s többé nem emberi, mégis az állítatik róla, hogy ő kell, hogy az egész emberi nemzet életadója, vagy atyja legyen, holott az is be van bizonyítva, hogy az ő emberi nemzetért való munkája abban áll, hogy az emberi természet tökéletességét, mely mindenké számára elveszett az Ádám bűne

miatt, helyreállítsa. Így míg „atyjuk”, vagy életadójuk az isteni alapon lesz, addig az ő gyermekei az emberi alapon lesznek, a helyreállítás szövetségéből születve, melyet Ketura, Ábrahám harmadik felesége jelképez.

Most tárgyunkat áttekintve észrevesszük, hogy az Urunk Jézus „csodálatos” születése, tökéletessé, szeplőtlené egy tökéletlen anyától nem állott ellentétben a Teremtő intézkedéseinek rendes lefolyásával, sőt teljes összhangban állott azzal. Látjuk, hogy hasonlóképp Ádám atya is tökéletes lényé teremtetett, mert Istentől született, pedig anyja (a föld) tökéletlen volt, a különösképp előkészített Éden kertje kivételével. Az Írás bizonyosága tehát afelől, hogy Urunknak emberi előtti lét, az életelv volt birtokában, mely által a Mária méhében helyeztetett át és tőle mint „szent” született, elégséges bizonyíték arra, hogy ő mint ugyanezen Írás kijelenti „szent, ártatlan, bűn nélkül való és bűnösöktől elválasztott” volt. Ép egy ilyen „lett mi közünkünk való”, azaz volt alkalmas a mi ügyünk szükségére; ilyen, akit az igazságosság elfogadhatott a mi „váltságdíjunk” gyanánt; s miután az emberiség Főpapjává tételét az Istenre tartozó dolgokban, képes együtt érezni a gyöngével és megterheléssel — a kit megindít az emberi gyarlóságok érzése, mikor ő maga részvétellel hordozta a mi betegségeinket. — Máté. 8:16. 17. Zsid. 7:26.

Az élet alapja Irtá: M. Andrew Holmes

Ha megszününk lélekzeni, akkor megszününk élni. Az oxigén (éleny) az életerő alapja. Az emberiség egy nagy száma mégis semmit sem tud a tiszta friss levegőről vagy a helyes lélekzésről.

A zárt levegő általában romlott és gyakran mégis van mérgezve. Az emberi testre nézve az oxigén az, ami a kályhának vagy a gőzkazának, a huzat. Zárjuk el a huzatot vagy az oxigén szabad pótlását az emberi testtől, felületes lélekzéssel vagy nem tiszta levegővel; és akkor az élet éltető tüzét fojtjuk el. Ez azt jelenti, hogy minden idegsejt el fog gyengülni és el fog renyhülni, míg végre elhal. Az oxigén az, amely a vér piros, pozsgás színét adja. Az oxigén az, amely ellátja a testet meleggel és energiával. Az oxigén teszi lehetővé, hogy a táplálék csonttá, izommá és szövetté alakul.

Valamint az oxigén az élet eleme, azonképpen a szénsav az élet nagy ellensége. Minden mozgás, minden szívverés, a testi sejtek elégségét jelenti. Az ebből eredő hamu halálos mérég,

amelynek eltávolítása alapja a jó egészségnek és az életerős testnek. Tudjuk, hogy a tüdő feladata, a vért oxigénnel ellátni és a szénsavat a testtől eltávolítani. Ezért a tiszta, friss levegőnek mély belélekzése nagyon lényeges a jó egészség és erő megtartásánál.

És mégis ezren meg ezren vannak férfiak és nők, akik olyan betegségekben szenvednek, amelyek közvetlenül a rossz levegőtől vagy a felületes lélekzéstől erednek. Minden intelligens embernek könnyű elsajátítania a helyes lélekzés szokásait, és hogyha arra törekszik, hogy minden körülmények között, amikor csak lehetséges, friss levegőhöz jusson, megtarthatja egészségét, megnövelheti erejét és sok évvel hosszabbítja meg az életét. A kétségnek még árnyéka sem áll fenn az iránt, hogy a tüdő képessége és ereje ép úgy kifejleszthető, mint a test bármely más izma, és bizonyára nincs olyan izom, amely az embernek nagyobb előnyére volna kifejleszthető, mint éppen ez.

A legelső dolog, ami a helyes lélekzésnél

szem előtt tartandó, az orron való lélegzés. A százalékát teszik. Szeptemberben az egész halálozási arány csak öt százalék. Tehát a tüdő- és torokbajok halálozási arányszáma több mint kétszer annyi a tél végén, mint a nyár végén.

A jó egészség lényege tiszta, friss és elegendő mennyiségű levegő. Menjünk egy közönségesebb lakásba és fáradt, bágyadt embereket fogunk ott találni. Ennek oka, hogy a szobában olyan levegő van, amelyből hiányzik az éltető oxigén, de amely szénssavval van telítve, amely egy mérges gáz és amelyet a család minden tagja szüntelenül kilehel magából a betegség csiráival együtt, amelyek olyan szervezetekben keresnek menedéket, amelyeknek ellentálló képessége támadásokkal szemben a legkisebb mértekre redukálódott.

A helyes lélekzés néhány főpontja a következő: 1) Csak tiszta levegőt leheljünk be; 2) csak az orrlyukon át leheljünk; 3) vegyünk mély és tiszta lélekzetet. Hogyha az ember percenként átlag 20-szor vesz lélegzetet; akkor 24 óra alatt 28800 lélegzetet fog venni.

Ki lett mutatva, hogy a fáradtság és a test koravénysége a test helyes szellőztetésének a hiányára vezethető vissza. Más szóval: a fáradtság tulajdonképpen megfulladás. Hogyha a szövetek nem kapnak elegendő oxigént, akkor meg lesznek mérgezve és elhalnak. Tiszta, friss levegőnek a belélegzésére mindenkinek kell törekedni; mert valamint „a vérben van az élet”, azonképpen az oxigén a vér élete. Egy felnőtt ember 108 hektóliter levegőt sziv be minden 24 órában. A tüdőből kiszorított levegő szénssavval van telítve, amely a vérben levő oxigénnek (éleny) a testben lévő szénnel (v. szénnyel) való egyesüléséből áll elő. Mint már említettük, ezen utóbbi gáz mérgező hatása és ugyan az emberi szervezetre, mint a víz egy fullodó emberre — megfojtja vagy megfullasztja sűrűségénél fogva; mert ha bele jut a tüdőbe, ezt a szervet csak nehezen tudja magából kiküszöbölni.

Igen sok ember hal meg évenként tüdő- és torokbajban és bátran mondható, hogy a halálozások nagyobb arányának a rossz levegő az oka. A rossz levegő különösen télen érezteti a hatását; egyrészt mert az emberek többet tartózkodnak zárt helyen, mint a meleg időszakban, és másrészt mert a zárt levegő télen sokkal rosszabb mint nyáron. Ha valaki az egész telet zárt ajtó és ablak mögött éli át, a megsérült torok és tüdő a tetőpontot éri el és bekövetkezik a halál.

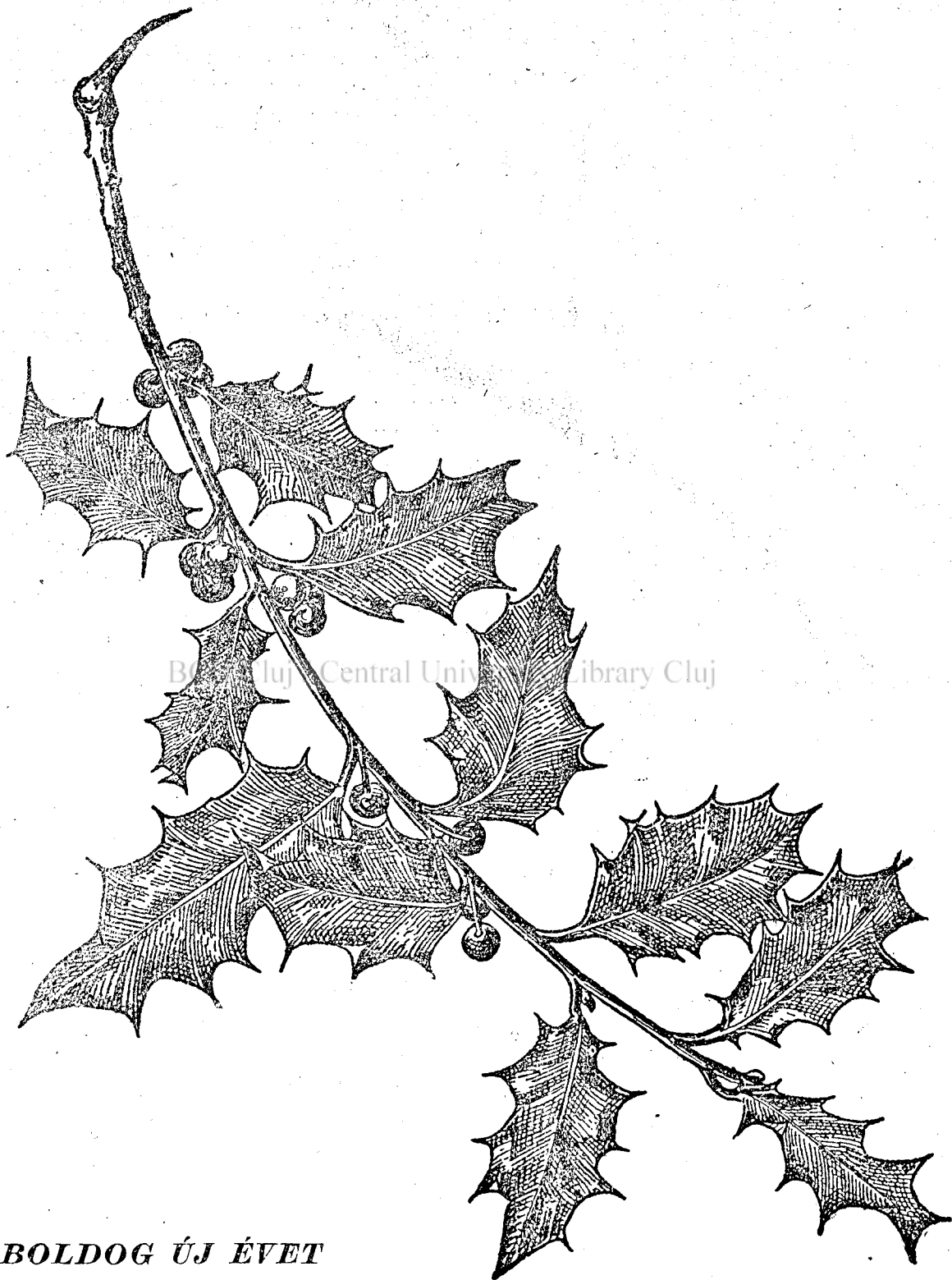
A rossz levegő folytán előálló megbetegedésekből credő halálozások arányszáma márciusban a legmagasabb, a torok- és a tüdőbajok folytán beálló halálozások az egész évi halálozások 12

százalékát teszik. Szeptemberben az egész halálozási arány csak öt százalék. Tehát a tüdő- és torokbajok halálozási arányszáma több mint kétszer annyi a tél végén, mint a nyár végén.

A jó egészség lényege tiszta, friss és elegendő mennyiségű levegő. Menjünk egy közönségesebb lakásba és fáradt, bágyadt embereket fogunk ott találni. Ennek oka, hogy a szobában olyan levegő van, amelyből hiányzik az éltető oxigén, de amely szénssavval van telítve, amely egy mérges gáz és amelyet a család minden tagja szüntelenül kilehel magából a betegség csiráival együtt, amelyek olyan szervezetekben keresnek menedéket, amelyeknek ellentálló képessége támadásokkal szemben a legkisebb mértekre redukálódott.

A friss levegőre úgy az orvosok mint a laikusok eddig nagyon kevés figyelemmel voltak; azonban most egyre népszerűbb lesz, mióta a gyógyszer nélküli gyógyítás és testápolás egyre jobb megértésre talál. De mikor egy tévhit mint az, hogy a hideg levegő ártalmas az egészségre, annyira meggyökerezik az ember elméjében, akkor időre, valamint kitartásra van szükség annak kiirtására. A hideg csak közvetve lehet okozója a betegségeknek és hogy ezek a betegségek leginkább télen lépnek fel, annak az oka lakásunk kedvezőtlen életlehetőségére vezethető vissza.

Nagyon kevés olyan férfi és nő van, kinek ne volna meg a lehetősége a jobb egészségre és az élet azon élvezetére, amelyet a jó egészség nyújt, ha csak kitartóan annak elérésére törekedne mindenikük. Határozzuk el, hogy a jövőben, sem halogatás, sem alkalomhiány nem fog minket visszatartani mindannak az elérésétől, ami üdvös, és élvezetes, mint a jó egészség eredménye. Kevés kivétellel férfiak és nők fejlett férfiakká és fejlett nőkké lehetnek, ha csak megtanulják az egészség törvényeit és hogyha azokat naponta alkalmazzák. Hogyha valaki magyöngye testi állapotban van csak azért, mert nincs meg az akaraterője, hogy rendes, életerős, erőttől duzzadó férfivá fejlődjön, akkor az illető valóban rossz uton van; mert a gyenge akarattal karöltve jár a gyenge test. Hogyha keresni akarjuk az egészséget és az erőt és boldogságot, amelyet ez hoz, akkor ezeket az áldásokat azzal a tudással és azzal az akarattal kell keresnünk, amelyekkel ezeket el is érhetjük és tudjuk, hogy ahol van akarat, ott más is meg van.

BOLDOG ÚJ ÉVET

*kíván kedves olvasóinak az
„ARANYKORSZAK“
szerkesztősége*